

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

I *Besluiten waarvan de publicatie voorwaarde is voor de toepassing*

- * Verordening (EG) nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro 1
- * Verordening (EG) nr. 975/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de denominaties en technische specificaties van voor circulatie bestemde euromuntstukken 6

II *Besluiten waarvan de publicatie niet voorwaarde is voor de toepassing*

Raad

98/307/EG:

- * Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in België 9

98/308/EG:

- * Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Duitsland 11

98/309/EG:

- * Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Oostenrijk 13

98/310/EG:

- * Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Frankrijk 14

98/311/EG:

- * Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Italië 15

98/312/EG:

- * Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Spanje 17

98/313/EG:	
* Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Portugal	18
98/314/EG:	
* Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Zweden	19
98/315/EG:	
* Beschikking van de Raad van 1 mei 1998 tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in het Verenigd Koninkrijk	20
98/316/EG:	
* Aanbeveling van de Raad van 1 mei 1998 overeenkomstig artikel 109 J, lid 2, van het Verdrag	21
Verklaring van de Raad (Ecofin) en de Ministers, in het kader van die Raad bijeen uitgegeven op 1 mei 1998	28
98/317/EG:	
* Beschikking van de Raad van 3 mei 1998 overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, van het Verdrag	30
98/318/EG:	
* Aanbeveling van de Raad van 3 mei 1998 betreffende de benoeming van de president van de Europese Centrale Bank, de vice-president en de andere leden van de directie	36

I

(Besluiten waarvan de publicatie voorwaarde is voor de toepassing)

VERORDENING (EG) Nr. 974/98 VAN DE RAAD
van 3 mei 1998
over de invoering van de euro

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 109 L, lid 4, derde zin,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europees Monetair Instituut ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Europees Parlement ⁽³⁾,

(1) Overwegende dat in deze verordening monetaire wetsbepalingen van de lidstaten die de euro hebben ingevoerd, worden vastgesteld; dat bepalingen over de continuïteit van contracten, over het in rechtsinstrumenten vervangen van verwijzingen naar de ecu door verwijzingen naar de euro en over afronding reeds zijn vastgesteld in Verordening (EG) nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro ⁽⁴⁾; dat de invoering van de euro gevolgen heeft voor de dagelijkse verrichtingen van de gehele bevolking van de deelnemende lidstaten; dat nog andere maatregelen dan die welke zijn vastgesteld in deze verordening en in Verordening (EG) nr. 1103/97 bestudeerd moeten worden teneinde met name voor de consument een evenwichtige overgang te waarborgen;

(2) Overwegende dat op de bijeenkomst van de Europese Raad op 15 en 16 december 1995 in Madrid is besloten dat de term „ecu”, die in het Verdrag gebruikt wordt om te verwijzen naar de Europese munteenheid, een generieke term is; dat de regeringen van de 15 lidstaten overeengekomen zijn dat dit besluit de erkende en definitieve interpretatie van de toepasselijke Verdragsbepalingen vormt; dat is besloten om de Europese munteenheid de naam „euro” te geven; dat de euro als munteenheid van de deelnemende lidstaten is verdeeld in honderd onderenheden, met de naam „cent”; dat de definitie van de naam „cent” niet betekent dat in de lidstaten algemeen gangbare varianten van deze

naam niet mogen worden gebruikt; dat de Europese Raad voorts geoordeeld heeft dat de gemeenschappelijke munt in alle officiële talen van de Europese Unie dezelfde naam moet hebben, rekening houdend met het bestaan van verschillende alfabetten;

(3) Overwegende dat de Raad overeenkomstig artikel 109 L, lid 4, derde zin, van het Verdrag naast het vaststellen van de omrekeningskoersen ook de overige maatregelen neemt die nodig zijn voor de spoedige invoering van de euro;

(4) Overwegende dat, als een lidstaat overeenkomstig artikel 109 K, lid 2, van het Verdrag een deelnemende lidstaat wordt, de Raad overeenkomstig artikel 109 L, lid 5, van het Verdrag de overige maatregelen neemt die nodig zijn voor de spoedige invoering van de euro als enige munteenheid in de betrokken lidstaat;

(5) Overwegende dat de Raad overeenkomstig artikel 109 L, lid 4, eerste zin, van het Verdrag op de aanvangsdatum van de derde fase de omrekeningskoersen aanneemt die voor de munteenheden van de deelnemende lidstaten onherroepelijk worden vastgesteld en waartegen deze munteenheden worden vervangen door de euro;

(6) Overwegende dat, aangezien er voor de euro-eenheid ten opzichte van de nationale munteenheden en voor de nationale munteenheden ten opzichte van elkaar geen valutarisico meer aanwezig is, wettelijke bepalingen dienovereenkomstig moeten worden uitgelegd;

(7) Overwegende dat onder het begrip „contract”, dat voor de definitie van rechtsinstrumenten gebruikt wordt, alle soorten contracten verstaan moeten worden, ongeacht de wijze waarop ze gesloten zijn;

(8) Overwegende dat ter voorbereiding van een soepele overgang op de euro een overgangsperiode tussen de vervanging van de munteenheden van de deelnemende lidstaten door de euro en het in omloop

⁽¹⁾ PB C 369 van 7. 12. 1996, blz. 10.

⁽²⁾ PB C 205 van 5. 7. 1997, blz. 18.

⁽³⁾ PB C 380 van 16. 12. 1996, blz. 50.

⁽⁴⁾ PB L 162 van 19. 6. 1997, blz. 1.

brenge van eurobankbiljetten en -muntstukken noodzakelijk is; dat in deze periode de nationale munteenheden worden gedefinieerd als onder-eenheden van de euro; dat daardoor een juridische equivalentie tussen de euro-eenheid en de nationale munteenheden tot stand wordt gebracht;

- (9) Overwegende dat overeenkomstig artikel 109 G van het Verdrag en Verordening (EG) nr. 1103/97 de euro met ingang van 1 januari 1999 de ecu vervangt als rekeneenheid van de Instellingen van de Europese Gemeenschappen; dat de euro tevens de rekeneenheid van de Europese Centrale Bank (ECB) en van de centrale banken van de deelnemende lidstaten moet worden; dat overeenkomstig de conclusies van Madrid het monetaire beleid door het Europees Stelsel van Centrale Banken (ESCB) in de euro moet worden uitgevoerd; dat dit niet belet dat de nationale centrale banken tijdens de overgangperiode hun boekhouding in de nationale munteenheid kunnen voeren, met name voor hun personeel en voor de overheid;
- (10) Overwegende dat elke deelnemende lidstaat tijdens de overgangperiode het onbeperkte gebruik van de euro-eenheid op zijn grondgebied kan toestaan;
- (11) Overwegende dat tijdens de overgangperiode contracten, nationale wetten en andere rechtsinstrumenten rechtsgeldig kunnen worden opgesteld in de euro-eenheid of in de nationale munteenheid; dat gedurende deze periode niets in deze verordening afbreuk mag doen aan de geldigheid van verwijzingen in rechtsinstrumenten naar een nationale munteenheid;
- (12) Overwegende dat tenzij anders overeengekomen de economische subjecten de muntaanduiding in een rechtsinstrument moeten respecteren bij het uitvoeren van alle handelingen die krachtens dat rechtsinstrument moeten worden verricht;
- (13) Overwegende dat de euro en de nationale munteenheden eenheden van dezelfde valuta zijn; dat ervoor moet worden gezorgd dat betalingen binnen een deelnemende lidstaat door creditering van een rekening ofwel in de euro-eenheid, ofwel in de respectieve nationale munt moeten kunnen plaatsvinden; dat de bepalingen inzake betalingen door creditering van een rekening ook moeten gelden voor grensoverschrijdende betalingen die uitgedrukt zijn in de euro-eenheid of in de nationale munteenheid van de rekening van de crediteur; dat het tevens nodig is om te zorgen voor het soepel functioneren van de betalingssystemen door de invoering van bepalingen betreffende de betaling op rekeningen door middel van betalingsinstrumenten die via dergelijke systemen verwerkt worden in plaats van door de invoering van bepalingen betreffende de creditering van een rekening door middel van betalingsinstrumenten die via dergelijke systemen gecrediteerd zijn; dat de bepalingen inzake betalingen door creditering van een

rekening niet impliceren dat financiële bemiddelaars worden verplicht om andere betalingsfaciliteiten of in een bepaalde euro-eenheid luidende producten, beschikbaar te stellen; dat de bepalingen inzake betalingen door creditering van een rekening financiële bemiddelaars niet verhinderen om tijdens de overgangperiode de invoering te coördineren van in euro's luidende betalingsfaciliteiten die gebaseerd zijn op een gemeenschappelijke technische infrastructuur;

- (14) Overwegende dat overeenkomstig de conclusies die de Europese Raad tijdens zijn bijeenkomst in Madrid heeft vastgesteld, de deelnemende lidstaten vanaf 1 januari 1999 nieuwe verhandelbare overheidsschuld zullen uitgeven in de euro-eenheid; dat het wenselijk is emittenten van schuld in staat te stellen de muntaanduiding van uitstaande schuld in de euro-eenheid te wijzigen; dat de regels voor het wijzigen van de muntaanduiding van zodanige aard dienen te zijn dat zij ook in het rechtsgebied van derde landen kunnen worden toegepast; dat emittenten de muntaanduiding van uitstaande schuld moeten kunnen wijzigen indien de schuld luidt in de nationale munteenheid van een lidstaat die de muntaanduiding van de schuld van de overheidsbesturen ten dele of volledig heeft gewijzigd; dat deze regels geen betrekking hebben op het treffen van aanvullende maatregelen tot wijziging van de voor uitstaande schuld geldende voorwaarden, waarbij onder meer het nominale bedrag van uitstaande schuld zou worden veranderd, welke aangelegenheden onderworpen zijn aan het geldende nationale recht; dat het wenselijk is de lidstaten in staat te stellen passende maatregelen te nemen om de rekeneenheid voor werkingsprocedures van georganiseerde markten te kunnen wijzigen;
- (15) Overwegende dat verder optreden op Gemeenschapsniveau noodzakelijk kan zijn ter verduidelijking van de gevolgen van de invoering van de euro voor de toepassing van de bestaande communautaire voorschriften, met name voor wat betreft verrekening, compensatie of methoden met vergelijkbare gevolgen;
- (16) Overwegende dat een verplichting om de euro-eenheid te gebruiken uitsluitend op basis van communautaire wetgeving kan worden opgelegd; dat de deelnemende lidstaten het gebruik van de euro-eenheid in transacties met de overheidssector mogen toestaan; dat, overeenkomstig het door de Europese Raad van Madrid aangenomen referentiescenario, de communautaire wetgeving tot vaststelling van het tijdschema voor de veralgemening van het gebruik van de euro-eenheid, individuele lidstaten een zekere marge kan toestaan;
- (17) Overwegende dat de Raad, overeenkomstig artikel 105 A van het Verdrag, maatregelen kan nemen om de nominale waarden en technische specificaties van alle muntstukken te harmoniseren;

- (18) Overwegende dat bankbiljetten en muntstukken adequaat moeten worden beschermd tegen vervalsing;
- (19) Overwegende dat bankbiljetten en muntstukken die in de nationale munteenheden luiden, uiterlijk zes maanden na het einde van de overgangperiode hun hoedanigheid van wettig betaalmiddel verliezen; dat beperkingen inzake betalingen in bankbiljetten en munten, die de lidstaten om openbare redenen hebben getroffen, niet onverenigbaar zijn met de status van wettig betaalmiddel van eurobankbiljetten en -munten, mits er andere rechtsgeldige middelen beschikbaar zijn voor het verevenen van financiële schulden;
- (20) Overwegende dat vanaf het einde van de overgangperiode verwijzingen in rechtsinstrumenten die aan het einde van de overgangperiode bestaan, moeten worden gelezen als verwijzingen naar de euro-eenheid, overeenkomstig de desbetreffende omrekeningskoersen; dat het, om dit te bewerkstelligen, derhalve niet nodig is de muntaanduiding in bestaande rechtsinstrumenten materieel te wijzigen; dat de afrondingsregels die in Verordening (EG) nr. 1103/97 zijn vastgelegd, ook van toepassing zijn op omrekeningen die aan het einde van of na de overgangperiode moeten worden uitgevoerd; dat het ter wille van de duidelijkheid wenselijk kan zijn de muntaanduiding te wijzigen zodra dit dienstig is;
- (21) Overwegende dat punt 2 van protocol nr. 11 betreffende enkele bepalingen met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland onder andere stipuleert dat punt 5 van dat protocol van toepassing zal zijn indien het Verenigd Koninkrijk de Raad ervan in kennis stelt dat het niet voornemens is naar de derde fase over te gaan; dat het Verenigd Koninkrijk de Raad er op 30 oktober 1997 van in kennis heeft gesteld niet voornemens te zijn om naar de derde fase over te gaan; dat punt 5 onder andere bepaalt dat artikel 109 L, lid 4, van het Verdrag niet van toepassing is op het Verenigd Koninkrijk;
- (22) Overwegende dat Denemarken, met verwijzing naar punt 1 van protocol nr. 12 betreffende enkele bepalingen inzake Denemarken, er de Raad in de context van het besluit van Edinburgh van 12 december 1992 van in kennis heeft gesteld niet te zullen deelnemen aan de derde fase; overwegende derhalve dat, overeenkomstig punt 2 van dat protocol, alle artikelen en bepalingen van het Verdrag en de statuten van het ESCB die betrekking hebben op een derogatie, op Denemarken van toepassing zijn;
- (23) Overwegende dat de ene munt overeenkomstig artikel 109 L, lid 4, van het Verdrag uitsluitend wordt ingevoerd in de lidstaten waarvoor geen derogatie geldt;
- (24) Overwegende dat deze verordening derhalve van toepassing is krachtens artikel 189 van het Verdrag, onder voorbehoud van de protocollen nr. 11 en nr. 12 en van artikel 109 K, lid 1,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

DEEL I

DEFINITIES

Artikel 1

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

- „deelnemende lidstaten”: België, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal en Finland;
- „rechtsinstrumenten”: wettelijke en reglementaire bepalingen, bestuursakten, rechterlijke uitspraken, contracten, eenzijdige rechtsakten, betaalmiddelen anders dan bankbiljetten en muntstukken, alsmede andere instrumenten die rechtsgevolgen hebben;
- „omrekeningskoers”: de onherroepelijk vastgestelde omrekeningskoers die door de Raad overeenkomstig artikel 109 L, lid 4, eerste zin, van het Verdrag voor de munteenheid van elke deelnemende lidstaat wordt aangenomen;
- „euro-eenheid”: de munteenheid als bedoeld in artikel 2, tweede zin;
- „nationale munteenheden”: de munteenheden van de deelnemende lidstaten, zoals deze munteenheden op de dag vóór de aanvang van de derde fase van de Economische en Monetaire Unie gedefinieerd zijn;
- „overgangperiode”: de periode die ingaat op 1 januari 1999 en eindigt op 31 december 2001;
- „wijziging van de muntaanduiding”: het wijzigen van de munteenheid waarin het bedrag van een uitstaande schuld luidt van een nationale munteenheid in de euro-eenheid als omschreven in artikel 2, waarbij deze handeling evenwel niet leidt tot wijziging van enige andere schuldvoorwaarde, welke aangelegenheden aan het geldende nationale recht is onderworpen.

DEEL II

VERVANGING VAN DE MUNTEENHEDEN VAN DE DEELNEMENDE LIDSTATEN DOOR DE EURO

Artikel 2

Met ingang van 1 januari 1999 is de euro de munteenheid van de deelnemende lidstaten. De rekeneenheid is één euro. Eén euro is verdeeld in honderd cent.

Artikel 3

De munteenheid van elke deelnemende lidstaat wordt tegen de omrekeningskoers vervangen door de euro.

Artikel 4

De euro is de rekeneenheid van de Europese Centrale Bank (ECB) en van de centrale banken van de deelnemende lidstaten.

DEEL III

OVERGANGSBEPALINGEN

Artikel 5

De artikelen 6 tot en met 9 zijn tijdens de overgangperiode van toepassing.

Artikel 6

1. De euro wordt ook, overeenkomstig de omrekeningskoersen, onderverdeeld in de nationale munteenheden. Onderverdelingen van de nationale munteenheden blijven gehandhaafd. Onder voorbehoud van de bepalingen van deze verordening blijft de monetaire wetgeving van de deelnemende lidstaten van toepassing.

2. Als in een rechtsinstrument wordt verwezen naar de nationale munteenheid, is deze verwijzing geldig als ware het een verwijzing naar de euro-eenheid overeenkomstig de omrekeningskoersen.

Artikel 7

De vervanging van de munteenheid van elke deelnemende lidstaat door de euro heeft als zodanig niet tot gevolg dat de muntaanduiding in rechtsinstrumenten die op de dag van de vervanging bestaan, wordt gewijzigd.

Artikel 8

1. Handelingen die moeten worden verricht op grond van rechtsinstrumenten waarin het gebruik van een nationale munteenheid bepaald is of die in een nationale munteenheid luiden, moeten in deze nationale munteenheid verricht worden. Handelingen die worden verricht op grond van rechtsinstrumenten waarin het gebruik van de euro-eenheid is bepaald of die in euro-eenheden luiden, moeten in deze munteenheid worden verricht.

2. Partijen mogen bij overeenkomst afwijken van het bepaalde in lid 1.

3. Niettegenstaande de bepalingen van lid 1 mag elk bedrag dat in de euro-eenheid of in de nationale munteenheid van een deelnemende lidstaat luidt en dat in deze lidstaat betaald kan worden door creditering van de rekening van de crediteur, door de debiteur in de euro-eenheid of in de betrokken nationale munteenheid betaald worden. Het bedrag wordt op de rekening van de crediteur bijgeschreven in de munteenheid waarin de rekening luidt, waarbij de eventuele omrekening wordt uitgevoerd tegen de omrekeningskoersen.

4. Niettegenstaande de bepalingen van lid 1 mag elke deelnemende lidstaat de maatregelen nemen die noodzakelijk zijn om:

- de muntaanduiding van uitstaande schuld die is uitgegeven door de overheidsbesturen van die lidstaat, zoals omschreven in het Europees stelsel van economische rekeningen, luidende in de nationale munteenheid van die lidstaat en uitgegeven volgens zijn nationale recht, te wijzigen in de euro-eenheid. Indien een lidstaat een dergelijke maatregel heeft genomen, mogen emittenten de muntaanduiding van in de nationale munteenheid luidende schuld wijzigen in de euro-eenheid, tenzij wijziging van de munteenheid

uitdrukkelijk in de voorwaarden van het contract is uitgesloten; deze bepaling is van toepassing op schuld van de overheidsbesturen van een lidstaat alsmede op obligaties en andere vormen van in effecten belichaamde schuld die op de kapitaalmarkt verhandelbaar zijn, evenals op geldmarktinstrumenten, uitgegeven door andere debiteuren;

- het mogelijk te maken om de rekeneenheden voor de werkingsprocedures te wijzigen van de nationale munteenheid in de euro-eenheid voor:

- a) markten voor de geregelde verhandeling, verrekening en vereffening van alle instrumenten genoemd in deel B van de bijlage van Richtlijn 93/22/EEG van de Raad van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten⁽¹⁾, en van goederen;
- b) stelsels voor de geregelde uitwisseling, clearing en afrekening van betalingen.

5. Andere bepalingen dan die van lid 4, welke het gebruik van de euro-eenheid opleggen, mogen door de deelnemende lidstaten alleen worden vastgesteld volgens een tijdschema dat in communautaire wetgeving bepaald is.

6. Nationale wettelijke bepalingen van de deelnemende lidstaten die verrekening, compensatie of methoden met vergelijkbare gevolgen toestaan of opleggen, zijn van toepassing op monetaire verplichtingen, ongeacht de munteenheid waarin deze luiden, indien die munteenheid de euro-eenheid of een nationale munteenheid is; daarbij wordt de eventuele omrekening uitgevoerd tegen de omrekeningskoersen.

Artikel 9

Bankbiljetten en muntstukken die in een nationale munteenheid luiden, behouden vanaf de laatste dag vóór de inwerkingtreding van deze verordening binnen hun territoriale grenzen hun hoedanigheid van wettig betaalmiddel.

DEEL IV

EUROBANKBILJETTEN EN -MUNTSTUKKEN

Artikel 10

Vanaf 1 januari 2002 brengen de ECB en de centrale banken van de deelnemende lidstaten in euro luidende bankbiljetten in omloop. Onverminderd artikel 15 zijn deze in euro luidende bankbiljetten de enige bankbiljetten die in alle betrokken lidstaten de hoedanigheid van wettig betaalmiddel hebben.

⁽¹⁾ PB L 141 van 11.6.1993, blz. 27. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 95/26/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 168 van 18.7.1995, blz. 7).

Artikel 11

Vanaf 1 januari 2002 geven de deelnemende lidstaten in euro of in cent luidende muntstukken uit, waarvan de nominale waarden en technische specificaties voldoen aan hetgeen de Raad overeenkomstig artikel 105 A, lid 2, tweede zin, van het Verdrag kan bepalen. Onverminderd artikel 15 zijn deze muntstukken de enige muntstukken die in alle betrokken lidstaten de hoedanigheid van wettig betaalmiddel hebben. Behalve de uitgevende autoriteit en personen die specifiek in de nationale wetgeving van de uitgevende lidstaat zijn aangewezen, is geen enkele partij verplicht voor één betaling meer dan vijftig muntstukken te aanvaarden.

Artikel 12

De deelnemende lidstaten zorgen voor adequate bestrafing van vervalsing en namaak van eurobankbiljetten en -muntstukken.

DEEL V

SLOTBEPALINGEN

Artikel 13

De artikelen 14 tot en met 16 zijn vanaf het einde van de overgangperiode van toepassing.

Artikel 14

Verwijzingen naar de nationale munteenheden in rechtsinstrumenten die aan het einde van de overgangperiode bestaan, worden gelezen als verwijzingen naar de euro-eenheid, overeenkomstig de respectieve omrekenings-

koersen. De in Verordening (EG) nr. 1103/97 vastgestelde afrondingsregels zijn van toepassing.

Artikel 15

1. Bankbiljetten en muntstukken die in een nationale munteenheid als bedoeld in artikel 6, lid 1, luiden, blijven tot uiterlijk zes maanden na het einde van de overgangperiode binnen hun territoriale grenzen wettig betaalmiddel; de periode kan door nationale wetgeving worden bekort.

2. Elke deelnemende lidstaat mag gedurende een periode van maximaal zes maanden na het einde van de overgangperiode regels vaststellen voor het gebruik van bankbiljetten en munten die luiden in de nationale munteenheid als bedoeld in artikel 6, lid 1, en alle maatregelen nemen die nodig zijn om het uit de omloop nemen daarvan te vergemakkelijken.

Artikel 16

Overeenkomstig de wetten en gebruiken van de deelnemende lidstaten blijven de uitgevers van bankbiljetten en muntstukken de eerder door hen uitgegeven bankbiljetten en muntstukken aanvaarden, ter omwisseling in euro tegen de omrekeningskoers.

DEEL VI

INWERKINGTREDING

Artikel 17

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 1999.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat, overeenkomstig het Verdrag, en onder voorbehoud van de protocollen nr. 11 en nr. 12 en van artikel 109 K, lid 1.

Gedaan te Brussel, 3 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

VERORDENING (EG) Nr. 975/98 VAN DE RAAD
van 3 mei 1998
over de denominaties en technische specificaties van voor circulatie bestemde euromuntstukken

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 105 A, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europees Monetair Instituut ⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag ⁽³⁾,

- (1) Overwegende dat tijdens de vergadering van de Europese Raad te Madrid op 15 en 16 december 1995 het scenario voor de overgang op de gemeenschappelijke munteenheid is vastgesteld en dat daarin bepaald is dat uiterlijk op 1 januari 2002 euromuntstukken worden ingevoerd; dat de juiste datum voor de uitgifte van euromuntstukken zal worden vastgesteld wanneer de Raad zijn verordening over de invoering van de euro aanneemt onmiddellijk nadat de lidstaten het besluit tot invoering van de euro als enige munt zo vroeg mogelijk in 1998 hebben genomen;
- (2) Overwegende dat in artikel 105 A, lid 2, van het Verdrag bepaald is dat de lidstaten munten kunnen uitgeven, onder voorbehoud van goedkeuring van de Europese Centrale Bank (ECB) met betrekking tot de omvang van de uitgifte en dat de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C en na raadpleging van de ECB, maatregelen kan nemen om de nominale waarden en technische specificaties van alle voor circulatie bestemde munten te harmoniseren voorzover dit nodig is voor een goede circulatie van munten binnen de Gemeenschap;
- (3) Overwegende dat het Europees Monetair Instituut te kennen heeft gegeven dat de coupures van eurobankbiljetten uiteen zullen lopen van 5 euro tot 500 euro; dat de denominaties van bankbiljetten en muntstukken het mogelijk moeten maken betalingen van bedragen die in euro en in cent luiden, gemakkelijk te verrichten;
- (4) Overwegende dat de Directeuren van de Munten van de Gemeenschap van de Raad de opdracht hebben gekregen een afgerond voorstel voor één Europees muntstelsel te bestuderen en uit te werken; dat zij in november 1996 een rapport hebben ingediend en vervolgens in februari 1997 een gewijzigd rapport hebben gedaan, waarin de denominaties en technische specificaties (diameter, dikte, gewicht, kleur, legering en randafwerking) van de nieuwe euromuntstukken worden aangegeven;
- (5) Overwegende dat het nieuwe Europese muntstelsel het vertrouwen van het publiek moet winnen en technologische vernieuwingen met zich moet brengen, zodat het als veilig, betrouwbaar en efficiënt wordt beschouwd;
- (6) Overwegende dat de acceptatie van het nieuwe stelsel door het publiek een van de hoofddoelstellingen is van het muntstelsel van de Gemeenschap; dat het vertrouwen van het publiek in het nieuwe stelsel afhangt van de fysieke kenmerken van de euromuntstukken, die gebruikersvriendelijk zouden moeten zijn;
- (7) Overwegende dat met consumentenorganisaties, de Europese blindenverenigingen en vertegenwoordigers van de verkoopautomatenindustrie overleg is gevoerd om rekening te houden met de specifieke eisen van belangrijke categorieën gebruikers van muntstukken; dat, voor een soepele overgang op de euro en ter bevordering van de acceptatie van de nieuwe muntstukken door de gebruikers, de muntstukken door hun visuele en tactiele kenmerken gemakkelijk van elkaar te onderscheidene moeten zijn;
- (8) Overwegende dat de herkenbaarheid van de nieuwe euromuntstukken wordt verbeterd en de gewinning daaraan wordt vergemakkelijkt, wanneer er een samenhang bestaat tussen de grootte van de diameter en de nominale waarde van de muntstukken;
- (9) Overwegende dat, vanwege de hoge nominale waarde van de muntstukken van 1 en 2 euro, voor deze munten extra beveiligingskenmerken nodig zijn om fraude te bemoeilijken; dat het gebruik van een techniek waarbij de muntstukken in drie lagen worden vervaardigd, en het combineren van twee verschillende kleuren in het muntstuk geacht worden de meest effectieve beveiliging te zijn die thans beschikbaar is;
- (10) Overwegende dat de munten, wanneer zij een Europese en een nationale zijde krijgen, de idee van Euro-

⁽¹⁾ PB C 208 van 9. 7. 1997, blz. 5 en PB C 386 van 20. 12. 1997, blz. 12.

⁽²⁾ Advies uitgebracht op 25 juni 1997 (PB C 205 van 5. 7. 1997, blz. 18).

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 6 november 1997 (PB C 358 van 24. 11. 1997, blz. 24), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 20 november 1997 (PB C 23 van 23. 1. 1998, blz. 1) en besluit van het Europees Parlement van 17 december 1997 (PB C 14 van 19. 1. 1998).

pese monetaire unie tussen de lidstaten duidelijk zullen weergeven en beter door de bevolking geaccepteerd zullen worden;

- (11) Overwegende dat het Europees Parlement en de Raad op 30 juni 1994 Richtlijn 94/27/EG⁽¹⁾ hebben vastgesteld om het gebruik van nikkel in bepaalde producten te beperken, aangezien geconstateerd was dat nikkel onder bepaalde omstandigheden allergieën kan veroorzaken; dat muntstukken niet onder die richtlijn vallen; dat bepaalde lidstaten desalniettemin om redenen van volksgezondheid voor hun huidige muntstukken reeds gebruik maken van een legering zonder nikkel, die bekend staat als „Nordic Gold”; dat het wenselijk lijkt bij de overgang naar een nieuw

muntstelsel het nikkelgehalte van muntstukken te verminderen;

- (12) Overwegende dat het derhalve dienstig is in beginsel het voorstel van de voornoemde Directeuren van de Munten te volgen en het alleen aan te passen waar zulks nodig is om met name rekening te houden met de specifieke eisen van belangrijke groepen gebruikers van munten en de noodzaak het nikkelgehalte van muntstukken te verlagen;
- (13) Overwegende dat van alle voorgeschreven technische specificaties voor euromuntstukken alleen de waarde voor de dikte van indicatieve aard is, aangezien de feitelijke dikte van een muntstuk afhankelijk is van een voorgeschreven diameter en gewicht,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De eerste serie euromuntstukken bestaat uit acht denominaties, die uiteenlopen van 1 cent tot 2 euro en die de navolgende technische specificaties hebben:

Nominale waarde (euro)	Diameter in mm	Dikte in mm ⁽¹⁾	Gewicht in g	Vorm	Kleur	Legering	Rand
2	25,75	1,95	8,5	rond	buitenste gedeelte: wit binnenste gedeelte: geel	koper-nikkel (Cu75Ni25) drielaags nikkel-messing/nikkel/nikkel-messing CuZn20Ni5/Ni12/CuZn20Ni5	randschrift fijne kartel
1	23,25	2,125	7,5	rond	buitenste gedeelte: geel binnenste gedeelte: wit	nikkel-messing (CuZn20Ni5) drielaags Cu75Ni25/Ni7/Cu75Ni25	onderbroken kartel
0,50	24,25	1,69	7	rond	geel	„Nordic Gold” Cu89Al5Zn5Sn1	grove kartel
0,20	22,25	1,63	5,7	„Spanish flower”-vorm	geel	„Nordic Gold” Cu89Al5Zn5Sn1	vlak
0,10	19,75	1,51	4,1	rond	geel	„Nordic Gold” Cu89Al5Zn5Sn1	grove kartel
0,05	21,25	1,36	3,9	rond	rond	staal met laagje koper	glad
0,02	18,75	1,36	3	rond	rond	staal met laagje koper	glad met groef
0,01	16,25	1,36	2,3	rond	rond	staal met laagje koper	glad

⁽¹⁾ De waarden voor de dikte zijn indicatief.

⁽¹⁾ PB L 188 van 22. 7. 1994, blz. 1.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 1999.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat, overeenkomstig het Verdrag, behoudens artikel 109 K, lid 1, en de protocollen nr. 11 en nr. 12.

Gedaan te Brussel, 3 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

II

(Besluiten waarvan de publicatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

RAAD

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in België

(98/307/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 26 september 1994 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in België een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbeve-

lingen tot België heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat België vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 gegevens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1993 is het overheidstekort in België sterk teruggelopen. In 1997 bedroeg het 2,1 % van het BBP, hetgeen lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het in 1998 verder afnemen tot 1,7 % van het BBP. Volgens het convergentieprogramma van 1997 voor België zal het overheidstekort wellicht verder dalen tot 1,4 % van het BBP in 2000.

De schuldquote van de overheid bereikte in 1993 een hoogtepunt van 135,2 % van het BBP, maar is sindsdien ieder jaar teruggelopen tot 122,2 % in 1997. Voor 1998 wordt een verdere daling verwacht, die volgens de prognoses in het Belgische convergentieprogramma de komende jaren zou aanhouden.

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 7 november 1994, 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

De vermindering van het tekort en met name het hoge peil van het primaire overschot, dat na 1994 steeds hoger was dan 5 % van het BBP, hebben ertoe bijgedragen dat de schuldquote een neerwaartse tendens is gaan vertonen. Sinds de goedkeuring van haar convergentie-programma heeft de Belgische regering opnieuw bevestigd dat zij het primaire overschot op middellange termijn op een niveau van rond 6 % van het BBP zal handhaven. Dit primaire overschot is van wezenlijk belang voor het handhaven van de duurzame neerwaartse tendens van de schuldquote.

Het tekort lag in 1997 onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn verder zal teruglopen. De schuldquote van de overheid is de afgelopen vier jaar gedaald en wordt verwacht in de komende jaren verder af te nemen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in België is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 26 september 1994 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in België wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk België.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Duitsland

(98/308/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 27 juni 1996, op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in Duitsland een buitensporig tekort bestond⁽²⁾; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Duitsland heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽³⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Duitsland vóór 1 maart

1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 gegevens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken;

Het Duitse overheidstekort is in 1995 en 1996 opgelopen en bereikte in laatstgenoemd jaar een niveau van 3,4 % van het BBP. In 1997 werd het tekort teruggedrongen tot 2,7 % van het BBP, hetgeen lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag, en naar verwachting zal het in 1998 verder worden teruggebracht tot 2,5 % van het BBP. Volgens het convergentieprogramma van 1997 voor Duitsland zal het overheidstekort wellicht verder dalen tot 1,5 % van het BBP in 2000.

De schuldquote van de overheid vertoonde een opwaartse tendens tot 1997, toen zij 61,3 % van het BBP bedroeg; de schuldquote kwam in 1996 juist boven de referentiewaarde van 60 % van het BBP uit, na in 1995 sterk te zijn gestegen. Voor 1998 wordt een daling van de schuldquote verwacht, die volgens de prognoses in het Duitse convergentieprogramma de komende jaren zou aanhouden.

De uitzonderlijke omstandigheden van de Duitse eenwording blijven een zware last betekenen voor de Duitse begroting. Bovendien omvat de Duitse overheidsschuld met de eenwording verband houdende verplichtingen die overeenstemmen met ongeveer 10 % van het BBP.

Het tekort lag in 1997 onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn verder zal teruglopen. De schuldquote bevond zich in 1997 iets boven de referentiewaarde van het Verdrag, maar wordt verwacht in 1998 te beginnen dalen en spoedig weer tot onder de referentiewaarde van het Verdrag te zakken,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Duitsland is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 27 juni 1996 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Duitsland wordt hierbij ingetrokken.

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ PB L 172 van 11. 7. 1996, blz. 26.

⁽³⁾ Aanbevelingen van de Raad van 16 september 1996 en 15 september 1997.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Bondsrepubliek Duitsland.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Oostenrijk

(98/309/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 10 juli 1995 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag, heeft besloten dat in Oostenrijk een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Oostenrijk heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Oostenrijk vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 ge-

vens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1995 is het overheidstekort in Oostenrijk gedaald en in 1997 bedroeg het 2,5 % van het BBP, hetgeen lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het in 1998 verder afnemen tot 2,3 % van het BBP. Volgens de prognoses van het in 1997 bijgestelde convergentieprogramma voor Oostenrijk zal het tekort dalen tot 1,9 % van het BBP in 2000.

De schuldquote van de overheid bereikte in 1996 een hoogtepunt van 69,5 % van het BBP en nam vervolgens af tot 66,1 % in 1997. Voor 1998 wordt een verdere daling verwacht, die volgens de prognoses in het bijgewerkte Oostenrijkse convergentieprogramma de komende jaren zou aanhouden.

Het tekort lag in 1997 onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn verder zal teruglopen. De schuldquote neemt momenteel af en wordt verwacht in de komende jaren te blijven dalen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Oostenrijk is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 10 juli 1995 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Oostenrijk wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Republiek Oostenrijk.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

*Voor de Raad**De Voorzitter*

G. BROWN

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Frankrijk

(98/310/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 26 september 1994 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in Frankrijk een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Frankrijk heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Frankrijk vóór 1 maart

1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 gegevens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1994 is het overheidstekort in Frankrijk sterk teruggelopen. In 1997 bedroeg het 3,0 % van het BBP, hetgeen gelijk is aan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het iets verder afnemen tot 2,9 % van het BBP in 1998 en de regering is voornemens het tekort verder terug te dringen tot 2,3 % van het BBP in 1999.

De schuldquote van de overheid vertoont een opwaartse tendens en beliep in 1997 58,0 % van het BBP. De in het Verdrag vastgelegde referentiewaarde van 60 % van het BBP werd echter nooit overschreden.

Het tekort was in 1997 gelijk aan de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat het in 1998 zal zakken tot onder deze referentiewaarde. De schuldquote van de overheid blijft onder de referentiewaarde van het Verdrag,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Frankrijk is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 26 september 1994 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Frankrijk wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Franse Republiek.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 7 november 1994, 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Italië

(98/311/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 26 september 1994 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag besloten heeft dat in Italië een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Italië heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Italië vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 gegevens

heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken;

Sinds 1993 is het overheidstekort scherp teruggedrongen tot 2,7 % in 1997, hetgeen lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het in 1998 verder afnemen tot 2,5 % van het BBP. Het onlangs door de Italiaanse regering bij het Parlement ingediende nieuwe financiële programma voor de middellange termijn 1998-2001 voorziet een verdere terugdringing van het algemene overheidstekort tot 1,5 % van het BBP in 2000 en tot 1 % van het BBP in 2001.

De schuldquote van de overheid bereikte in 1994 een hoogtepunt van 124,9 % van het BBP, maar is vervolgens ieder jaar teruggelopen tot 121,6 % in 1997. Het nieuwe financiële programma voor de middellange termijn voorziet een terugdringing van de schuldquote voor 1998 tot 118,2 % van het BBP en een verdere terugdringing in de volgende jaren. In 2001 zou de schuldquote dan tot 107 % van het BBP moeten zijn teruggebracht. Deze daling zal geholpen worden door jaarlijkse privatiseringsinkomsten die 0,5-0,75 % van het BBP bedragen, tot 2001. De Italiaanse regering heeft tevens toegezegd de schuldquote te zullen terugdringen tot onder 100 % in 2003.

De vermindering van het tekort en met name de gestage toename van het primaire overschot, dat in 1997 meer dan 6 % van het BBP bedroeg, hebben ertoe bijgedragen dat de schuldquote een neerwaartse tendens is gaan vertonen. De Italiaanse regering heeft onlangs opnieuw haar toezegging bevestigd dat zij het primaire overschot op een niveau zal houden dat in sterke mate bijdraagt tot de vermindering van de schuldquote. Het primaire overschot is van wezenlijk belang voor het handhaven van de duurzame neerwaartse tendens van de schuldquote.

Het tekort lag in 1997 onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn verder zal teruglopen. De schuldquote is de afgelopen drie jaar gedaald en wordt verwacht in de komende jaren versneld af te nemen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Italië is gecorrigeerd.

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 7 november 1994, 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 26 september 1994 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Italië wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Italiaanse Republiek.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Spanje

(98/312/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 26 september 1994 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in Spanje een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Spanje heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Spanje vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 ge-

vens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1995 is het overheidstekort in Spanje sterk teruggelopen. In 1997 bedroeg het 2,6 % van het BBP, hetgeen lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het in 1998 verder worden teruggedrongen tot 2,2 % van het BBP. Volgens het convergentieprogramma van 1997 voor Spanje zal het overheidstekort wellicht verder dalen tot 1,6 % van het BBP in 2000.

De schuldquote van de overheid bereikte in 1996 een hoogtepunt van 70,1 % van het BBP en is dan teruggelopen tot 68,8 % in 1997. Voor 1998 wordt een verdere daling verwacht, die volgens de prognoses in het Spaanse convergentieprogramma de komende jaren zou aanhouden.

Het tekort lag in 1997 onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn verder zal teruglopen. De schuldquote neemt momenteel af en wordt verwacht in de komende jaren te blijven dalen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Spanje is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 26 september 1994 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Spanje wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk Spanje.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

*Voor de Raad**De Voorzitter*

G. BROWN

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 7 november 1994, 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Portugal

(98/313/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 26 september 1994 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in Portugal een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Portugal heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Portugal vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 ge-

vens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1993 is het overheidstekort sterk teruggelopen en in 1997 bedroeg het 2,5 % van het BBP, hetgeen lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het in 1998 verder afnemen tot 2,2 % van het BBP. Volgens de prognoses van het convergentieprogramma van 1997 voor Portugal zal het tekort verder dalen tot 1,5 % van het BBP in 2000.

De schuldquote van de overheid bereikte in 1995 een hoogtepunt van 65,9 % van het BBP en is sindsdien ieder jaar teruggelopen tot 62,0 % in 1997. De verwachting is dat de schuldquote van de overheid in 1998 gelijk zal zijn aan 60,0 % van het BBP en vervolgens zal dalen tot onder de referentiewaarde.

Het tekort lag in 1997 onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn verder zal teruggelopen. De schuldquote is de afgelopen twee jaar gedaald en wordt verwacht spoedig tot onder de referentiewaarde te zakken,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Portugal is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 26 september 1994 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Portugal wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Portugese Republiek.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 7 november 1994, 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Zweden

(98/314/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 10 juli 1995, op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in Zweden een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot Zweden heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat Zweden vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93 gegevens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1993 is het overheidstekort in Zweden zeer scherp teruggedrongen en in 1997 bedroeg het 0,8 % van het BBP, hetgeen aanmerkelijk lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Voor 1998 wordt een overschot van 0,5 % van het BBP verwacht. Volgens het in april 1998 herziene convergentieprogramma voor Zweden zullen de overheidsrekeningen in 2001 wellicht een overschot van 3,5 % van het BBP vertonen.

De schuldquote van de overheid bereikte in 1994 een hoogtepunt van 79,0 % van het BBP en is sindsdien ieder jaar teruggelopen tot een niveau van 76,6 % in 1997. Voor 1998 wordt een verdere daling van de schuldquote verwacht, die volgens de prognoses in het in april 1998 bijgewerkte Zweedse convergentieprogramma de komende jaren zal blijven aanhouden om te dalen tot 62,9 % van het BBP in 2001.

Het tekort lag in 1997 ver onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat de begroting in 1998 een overschot zal vertonen, dat op middellange termijn verder zal oplopen. De schuldquote is de afgelopen drie jaar gedaald en wordt verwacht de komende jaren te blijven afnemen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in Zweden is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 10 juli 1995 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Zweden wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk Zweden.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

tot intrekking van de beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in het Verenigd Koninkrijk

(98/315/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 12,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Overwegende dat de tweede fase van de verwezenlijking van de Economische en Monetaire Unie op 1 januari 1994 is ingegaan; dat in artikel 109 E, lid 4, van het Verdrag is bepaald dat de lidstaten in de tweede fase ernaar streven buitensporige overheidstekorten te voorkomen;

Overwegende dat er een procedure bij buitensporige tekorten bestaat, die inhoudt dat een beschikking over het bestaan van een buitensporig tekort wordt vastgesteld en dat, nadat het buitensporige tekort is gecorrigeerd, bedoelde beschikking wordt ingetrokken; dat voor de tweede fase de procedure bij buitensporige tekorten is bepaald in artikel 104 C van het Verdrag, met uitzondering van de leden 1, 9 en 11; dat het protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten, dat aan het Verdrag is gehecht, nadere bepalingen behelst betreffende de toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in Verordening (EG) nr. 3605/93⁽¹⁾ gedetailleerde regels en definities voor de toepassing van genoemd protocol zijn vervat;

Overwegende dat de Raad op 26 september 1994 op grond van een aanbeveling van de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag heeft besloten dat in het Verenigd Koninkrijk een buitensporig tekort bestond; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, de Raad aanbevelingen tot het Verenigd Koninkrijk heeft gericht om dit buitensporige tekort te corrigeren⁽²⁾;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 104 C, lid 12, van het Verdrag een beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort wordt ingetrokken, indien de Raad van oordeel is dat het buitensporige tekort in de betrokken lidstaat is gecorrigeerd;

Overwegende dat de Raad zijn beschikking tot intrekking van bedoelde beschikking vaststelt op grond van een aanbeveling van de Commissie; dat uit de gegevens die de Commissie heeft verstrekt, nadat het Verenigd Koninkrijk vóór 1 maart 1998 overeenkomstig Verordening (EG) nr.

3605/93 gegevens heeft overgelegd, de volgende conclusies kunnen worden getrokken:

Sinds 1993 is het overheidstekort in het Verenigd Koninkrijk sterk teruggelopen en in 1997 bereikte het 1,9 % van het BBP, hetgeen aanmerkelijk lager is dan de referentiewaarde van het Verdrag. Naar verwachting zal het in 1998 verder afnemen tot 0,6 % van het BBP. Volgens de prognoses van het convergentieprogramma van 1997 voor het Verenigd Koninkrijk zullen de overheidsrekeningen tegen het einde van het decennium wellicht een overschot te zien geven.

De schuldquote van de overheid heeft de in het Verdrag vastgestelde referentiewaarde van 60 % van het BBP nooit overschreden; na verscheidene jaren te zijn gestegen, is de schuldquote in 1997 gedaald tot 53,4 % van het BBP.

Het tekort lag in 1997 ver onder de referentiewaarde van het Verdrag. Verwacht wordt dat dit ook in 1998 het geval zal zijn en dat het tekort op middellange termijn zal omslaan in een overschot. De schuldquote van de overheid blijft onder de referentiewaarde van het Verdrag,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Uit een algehele evaluatie volgt dat het buitensporige tekort in het Verenigd Koninkrijk is gecorrigeerd.

Artikel 2

De beschikking van de Raad van 26 september 1994 betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in het Verenigd Koninkrijk wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

*Voor de Raad**De Voorzitter*

G. BROWN

⁽¹⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

⁽²⁾ Aanbevelingen van de Raad van 7 november 1994, 24 juli 1995, 16 september 1996 en 15 september 1997.

AANBEVELING VAN DE RAAD

van 1 mei 1998

overeenkomstig artikel 109 J, lid 2, van het Verdrag

(98/316/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 109 J, lid 2,

Gezien de aanbeveling van de Commissie,

Gezien het verslag van de Commissie,

Gezien het verslag van het Europees Monetair Instituut,

Gezien het advies voor het Europees Parlement⁽¹⁾,

- (1) Overwegende dat de procedure en het tijdschema voor het nemen van besluiten over de overgang naar de derde fase van de Economische en Monetair Unie (EMU) zijn vastgesteld in artikel 109 J van het Verdrag; dat de Raad te Dublin op 13 december 1996 in de samenstelling van staatshoofden en regeringsleiders besloot dat er geen meerderheid van lidstaten was die aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt voldeed, dat de Gemeenschap in 1997 niet de derde fase van de EMU zou ingaan en dat de in artikel 109 J, lid 4, vastgestelde procedure zo vroeg mogelijk in 1998 moest worden toegepast; dat, overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, indien de datum voor het begin van de derde fase van de EMU eind 1997 niet is vastgesteld, de derde fase begint op 1 januari 1999;
- (2) Overwegende dat overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, de procedure van de leden 1 en 2 van dat artikel, het tweede streepje van lid 2 uitgezonderd, moet worden herhaald;
- (3) Overwegende dat in artikel 109 J, lid 1, wordt bepaald dat de verslagen van de Commissie en het Europees Monetair Instituut (EMI) tevens een onderzoek bevatten naar de verenigbaarheid van de nationale wetgeving van elke lidstaat, met inbegrip van de statuten van zijn nationale centrale bank, met artikel 107 en artikel 108 van het Verdrag en de statuten van het Europese stelsel van centrale banken (ESCB) en dat er ook in wordt nagegaan of er een hoge mate van duurzame convergentie is bereikt, aan de hand van de mate waarin elke lidstaat aan de volgende in de vier streepjes van artikel 109 J, lid 1, genoemde criteria voldoet:

— het bereiken van een hoge mate van prijsstabiliteit; dit blijkt uit een inflatiepercentage dat dicht ligt bij dat van ten hoogste de

drie lidstaten die op het gebied van de prijsstabiliteit het best presteren;

- het houdbare karakter van de situatie van de overheidsfinanciën; dit blijkt uit een begrotingssituatie van de overheid zonder een buitensporig tekort als bedoeld in artikel 104 C, lid 6;
- de inachtneming van de normale fluctuatiemarges van het wisselkoersmechanisme van het Europees Monetair Stelsel, gedurende tenminste twee jaar, zonder devaluatie ten opzichte van de munt van een andere lidstaat;
- de duurzaamheid van de door de lidstaat bereikte convergentie en van zijn deelneming aan het wisselkoersmechanisme van het Europees Monetair Stelsel, hetgeen tot uitdrukking komt in het niveau van de rentevoet voor de lange termijn;

Overwegende dat deze vier criteria en de betreffende perioden tijdens welke daaraan moet worden voldaan, nader worden uitgewerkt in protocol nr. 6 bij het Verdrag; dat in de verslagen van de Commissie en het EMI ook rekening wordt gehouden met de ontwikkeling van de ECU, de resultaten van de integratie van de markten, de situatie en de ontwikkeling van de lopende rekeningen van de betalingsbalansen, en een onderzoek naar de ontwikkeling van de loonkosten per eenheid product en andere prijsindicatoren;

- (4) Overwegende dat overeenkomstig het eerste streepje van artikel 109 J, lid 2, de Raad aan de hand van deze verslagen voor elke lidstaat beoordeelt of hij aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt voldoet, en op grond van zijn bevindingen een aanbeveling doet aan de Raad in de samenstelling van de staatshoofden en regeringsleiders, die na raadpleging van het Europees Parlement overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, zal bevestigen welke lidstaten voldoen aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt;
- (5) Overwegende dat de nationale wetgeving van de lidstaten, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale banken, zo nodig dient te worden aangepast om deze verenigbaar te maken met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB; dat door middel van dergelijke aanpassingen de verenigbaarheid met het Verdrag ten laatste op de datum van de oprichting van het

⁽¹⁾ Advies van 30 april 1998 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad).

ESCB tot stand moet zijn gebracht; dat de verslagen van de Commissie en het EMI een gedetailleerde beoordeling van de verenigbaarheid van de wetgeving van elke lidstaat met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB bevatten; overwegende dat het aanpassingsproces van de nationale wetgeving in Spanje, Frankrijk, Luxemburg en Oostenrijk ten tijde van de presentatie van de verslagen door de Commissie en het EMI nog niet was afgerond; dat sindsdien in Spanje en Oostenrijk de nodige wetgeving is bekrachtigd; dat Luxemburg en Frankrijk al het nodige hebben gedaan om hun nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar te maken met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB;

(6) Overwegende dat overeenkomstig artikel 1 van protocol nr. 6 bij het Verdrag het in artikel 109 J, lid 1, eerste streepje, van het Verdrag bedoelde criterium inzake prijsstabiliteit betekent dat een lidstaat een houdbare prijsontwikkeling heeft en een gemiddeld inflatiepercentage dat, gemeten over een periode van één jaar vóór het onderzoek, niet meer dan 1,5 procentpunt hoger ligt dan dat van ten hoogste de drie lidstaten die op het gebied van prijsstabiliteit het best presteren; dat voor de toepassing van het criterium inzake prijsstabiliteit de inflatie zal worden gemeten aan de hand van geharmoniseerde indexcijfers van de consumptieprijsen zoals gedefinieerd in Verordening (EG) nr. 2494/95⁽¹⁾; dat voor de toepassing van het criterium inzake prijsstabiliteit de inflatie van een lidstaat is gemeten aan de hand van de procentuele verandering van het rekenkundig gemiddelde van twaalf maandelijkse indexcijfers ten opzichte van het rekenkundig gemiddelde van twaalf maandelijkse indexcijfers van de voorgaande periode; dat over de in januari 1998 eindigende periode van één jaar de drie lidstaten die op het gebied van prijsstabiliteit het best presteerden, Frankrijk, Ierland en Oostenrijk waren, met een inflatie van respectievelijk 1,2 %, 1,2 % en 1,1 %; dat een referentiewaarde, berekend als het gewone rekenkundige gemiddelde van de inflatiepercentages van de drie lidstaten die op het gebied van prijsstabiliteit het best presteren, plus 1,5 procentpunt, in aanmerking is genomen in de verslagen van de Commissie en het EMI; dat de referentiewaarde over de in januari 1998 eindigende periode van één jaar 2,7 % was;

(7) Overwegende dat overeenkomstig artikel 2 van protocol nr. 6 bij het Verdrag het in artikel 109 J, lid 1, tweede streepje, van het Verdrag bedoelde criterium inzake de begrotings situatie van de overheid inhoudt, dat ten aanzien van de lidstaat op het tijdstip van de huidige beoordeling door de Raad geen beschikking van de Raad krachtens artikel 104 C, lid 6, van het Verdrag geldt, waarin wordt

vastgesteld dat er in de betrokken lidstaat een buitensporig tekort bestaat;

- (8) Overwegende dat overeenkomstig artikel 5 van protocol nr. 6 bij het Verdrag de gegevens die nodig zijn om te beoordelen of aan de convergentiecriteria wordt voldaan, door de Commissie zullen worden verstrekt; dat de Commissie voor de opstelling van deze aanbeveling gegevens heeft verstrekt; dat de begrotingsgegevens door de Commissie zijn verstrekt nadat de lidstaten vóór 1 maart 1998 gegevens hebben overgelegd overeenkomstig Verordening (EG) nr. 3605/93⁽²⁾;
- (9) Overwegende dat tijdens de tweede fase van de EMU geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig tekort gold voor Ierland en Luxemburg; dat de Raad bij zijn beschikking van 27 juni 1996 op grond van artikel 104 C, lid 12, zijn vroegere beschikking betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Denemarken heeft ingetrokken; dat de Raad bij zijn beschikkingen van 30 juni 1997 op grond van artikel 104 C, lid 12, zijn vroegere beschikkingen betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in Nederland en Finland heeft ingetrokken; dat de Raad bij zijn beschikkingen van 1 mei 1998 op grond van artikel 104 C, lid 12, zijn vroegere beschikkingen betreffende het bestaan van een buitensporig tekort in België, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Italië, Oostenrijk, Portugal, Zweden en het Verenigd Koninkrijk heeft ingetrokken;
- (10) Overwegende dat overeenkomstig artikel 3 van protocol nr. 6 bij het Verdrag het in artikel 109 J, lid 1, derde streepje, van het Verdrag bedoelde criterium inzake deelneming aan het wisselkoersmechanisme (WKM) van het Europees Monetair Stelsel betekent dat een lidstaat tenminste gedurende de laatste twee jaar vóór het onderzoek, zonder grote spanningen de normale fluctuatiemarges van het wisselkoersmechanisme van het Europees Monetair Stelsel heeft kunnen aanhouden; dat de betrokken lidstaat met name tijdens die periode de bilaterale spilkoers van zijn valuta tegenover die van een andere lidstaat niet op eigen initiatief gedevalueerd mag hebben; dat de Commissie en het EMI, toen zij in hun verslagen nagingen of aan dit criterium werd voldaan, de in februari 1998 eindigende periode van twee jaar hebben onderzocht en rekening hebben gehouden met het in augustus 1993 door de ministers en de presidenten van de centrale banken van de lidstaten genomen besluit om de fluctuatiemarges van het WKM tijdelijk te verbreden van 2,25 % tot 15 % onder of boven de bilaterale spilkoersen;
- (11) Overwegende dat overeenkomstig artikel 4 van protocol nr. 6 bij het Verdrag het in artikel 109 J, lid 1, vierde streepje, van het Verdrag genoemde

⁽¹⁾ PB L 257 van 27. 10. 1995, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 332 van 31. 12. 1993, blz. 7.

criterium inzake de convergentie van het niveau van de rentevoet betekent dat een lidstaat, gemeten over een periode van één jaar vóór het onderzoek, een gemiddelde nominale langetermijnrente heeft gehad die niet meer dan 2 procentpunten hoger ligt dan die van ten hoogste de drie lidstaten die op het gebied van prijsstabiliteit het best presteren; dat voor de toepassing van het criterium betreffende de convergentie van de rentetarieven vergelijkbare rentetarieven op benchmark-overheidsobligaties met een looptijd van tien jaar werden gebruikt; dat, om te beoordelen of aan het criterium inzake het niveau van de rentevoet wordt voldaan, een referentiewaarde, berekend als het gewone rekenkundige gemiddelde van de nominale langetermijnrente van de drie lidstaten die op het gebied van prijsstabiliteit het best presteren, plus 2 procentpunten, in aanmerking is genomen in de verslagen van de Commissie en het EMI; dat de referentiewaarde over de in januari 1998 eindigende periode van één jaar 7,8 % was;

- (12) Overwegende dat het Verenigd Koninkrijk, overeenkomstig paragraaf 1 van protocol nr. 11 bij het Verdrag, de Raad in kennis heeft gesteld van het feit dat het niet voornemens is op 1 januari 1999 over te gaan naar de derde fase van de EMU; dat uit hoofde van deze kennisgeving de paragrafen 4 tot en met 9 van protocol nr. 11 de bepalingen bevatten die van toepassing zijn op het Verenigd Koninkrijk indien en zolang het niet is overgegaan naar de derde fase;
- (13) Overwegende dat Denemarken, overeenkomstig punt 1 van protocol nr. 12 bij het Verdrag en het besluit dat de staatshoofden en regeringsleiders in december 1992 in Edinburgh hebben genomen, de Raad in kennis heeft gesteld van het feit dat het niet zal deelnemen aan de derde fase van de EMU; dat uit hoofde van deze kennisgeving alle artikelen en bepalingen van het Verdrag en de statuten van het ESCB die betrekking hebben op een derogatie, op Denemarken van toepassing zijn;
- (14) Overwegende dat het krachtens bovengenoemde kennisgevingen niet nodig is dat de Raad overeenkomstig artikel 109 J, lid 2, van het Verdrag het Verenigd Koninkrijk en Denemarken beoordeelt;
- (15) Overwegende dat op grond van deze aanbevelingen de Raad in de samenstelling van staatshoofden en regeringsleiders dient te bevestigen welke lidstaten aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt voldoen,

BEVEELT AAN:

AFDELING I

BEOORDELING

Artikel 1

België

In België is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met

de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het Europees Stelsel van Centrale Banken (ESCB).

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in België over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,4 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor België geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- België was de laatste twee jaar aangesloten bij het wisselkoersmechanisme (WKM); in die periode was de Belgische frank (BEF) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft België de bilaterale spilkoers van de BEF niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in België gemiddeld 5,7 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

België heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet België aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Artikel 2

Duitsland

In Duitsland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Duitsland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,4 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Duitsland geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Duitsland was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Duitse mark (DEM) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Duitsland de bilaterale spilkoers van de DEM niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Duitsland gemiddeld 5,6 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Duitsland heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Duitsland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Artikel 3

Griekenland

In Griekenland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Griekenland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 5,2 %, hetgeen hoger dan de referentiewaarde is,
- de Raad heeft op 26 september 1994 bij beschikking vastgesteld dat er in Griekenland een buitensporig overheidstekort bestaat en deze beschikking is niet ingetrokken,
- gedurende de in februari 1998 eindigende periode van twee jaar heeft de valuta van Griekenland niet aan het WKM deelgenomen; in deze periode is de Griekse drachme (GRD) betrekkelijk stabiel geweest ten opzichte van de valuta's van het WKM, maar was zij op sommige tijdstippen wel onderhevig aan spanningen die zijn tegengegaan door verhogingen van de binnenlandse rentetarieven en door interventies op de wisselmarkt; in maart 1998 trad de GRD tot het WKM toe,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Griekenland gemiddeld 9,8 %, hetgeen hoger dan de referentiewaarde is.

Griekenland voldoet aan geen van de in de vier streepjes van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria.

Dientengevolge voldoet Griekenland niet aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Artikel 4

Spanje

In Spanje is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Spanje over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Spanje geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Spanje was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Spaanse peseta (ESP) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Spanje de bilaterale spilkoers van de ESP niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Spanje gemiddeld 6,3 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Spanje heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Spanje aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Artikel 5

Frankrijk

Frankrijk heeft al het nodige gedaan om zijn nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar te maken met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Frankrijk over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,2 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Frankrijk geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Frankrijk was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Franse frank (FRF) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Frankrijk de bilaterale spilkoers van de FRF niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Frankrijk gemiddeld 5,5 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Frankrijk heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Frankrijk aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 6***Ierland**

In Ierland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Ierland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,2 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- tijdens de tweede fase van de EMU gold voor Ierland geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Ierland was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was het Ierse pond (IEP) niet onderhevig aan grote spanningen en is de bilaterale spilkoers van het IEP niet gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat; op 16 maart 1998 werden op verzoek van de Ierse autoriteiten de bilaterale spilkoersen van het IEP tegenover alle andere valuta's van het WKM met 3 % gerevalueerd,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Ierland gemiddeld 6,2 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Ierland heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Ierland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 7***Italië**

In Italië is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Italië over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Italië geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,

- Italië trad in november 1996 weer tot het WKM toe; in de periode van maart 1996 tot en met november 1996 steeg de waarde van de Italiaanse lire (ITL) ten opzichte van de valuta's van het WKM; sinds de ITL opnieuw tot het WKM toetrad, was zij niet aan grote spanningen onderhevig en heeft Italië de bilaterale spilkoers van de ITL niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Italië gemiddeld 6,7%, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Italië voldoet aan de in het eerste, het tweede en het vierde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria; wat betreft het in het derde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde criterium heeft de ITL, hoewel zij pas in november 1996 weer tot het WKM toetrad, de laatste twee jaar voldoende stabiliteit vertoond. Om deze redenen heeft Italië een hoge mate van duurzame convergentie bereikt.

Dientengevolge voldoet Italië aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 8***Luxemburg**

Luxemburg heeft al het nodige gedaan om zijn nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar te maken met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Luxemburg over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,4 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- tijdens de tweede fase van het EMU gold voor Luxemburg geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Luxemburg was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Luxemburgse frank (LUF) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Luxemburg de bilaterale spilkoers van de LUF niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Luxemburg gemiddeld 5,6 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Luxemburg heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Luxemburg aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 9***Nederland**

In Nederland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Nederland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Nederland geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Nederland was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Nederlandse gulden (NLG) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Nederland de bilaterale spilkoers van de NLG niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Nederland gemiddeld 5,5 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Nederland heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Nederland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 10***Oostenrijk**

In Oostenrijk is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Oostenrijk over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,1 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Oostenrijk geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Oostenrijk was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Oostenrijkse schilling (ATS) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Oostenrijk de bilaterale spilkoers van de ATS niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,

- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Oostenrijk gemiddeld 5,6 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Oostenrijk heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Oostenrijk aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 11***Portugal**

In Portugal is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Portugal over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Portugal geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Portugal was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Portugese escudo (PTE) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Portugal de bilaterale spilkoers van de PTE niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Portugal gemiddeld 6,2 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Portugal heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Portugal aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

*Artikel 12***Finland**

In Finland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Finland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,3 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,

- voor Finland geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- Finland is sinds oktober 1996 aangesloten bij het WKM; in de periode van maart 1996 tot en met oktober 1996 steeg de waarde van de Finse mark (FIM) ten opzichte van de valuta's van het WKM; sinds de toetreding tot het WKM was de FIM niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Finland de bilaterale spilkoers van de FIM niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover die van een andere lidstaat,
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Finland gemiddeld 5,9 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Finland voldoet aan de in het eerste, het tweede en het vierde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria; wat betreft het in het derde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentie criterium, heeft de FIM, hoewel zij pas in oktober 1996 tot het WKM toetrad, de laatste twee jaar voldoende stabiliteit vertoond. Om deze redenen heeft Finland een hoge mate van duurzame convergentie bereikt.

Dientengevolge voldoet Finland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Artikel 13

Zweden

In Zweden is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, niet verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Zweden over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,9 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is,
- voor Zweden geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort,
- de valuta van Zweden heeft nooit deelgenomen aan het WKM; in de verslagperiode van twee jaar heeft de Zweedse kroon (SEK) schommelingen vertoond ten opzichte van de aan het WKM deelnemende valuta's, wegens onder andere de afwezigheid van een doelstelling voor de wisselkoers,

- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Zweden gemiddeld 6,5 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Zweden voldoet aan de in het eerste, het tweede en het vierde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria, maar voldoet niet aan het in het derde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentie criterium.

Dientengevolge voldoet Zweden niet aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

AFDELING 2

BEVINDINGEN

Artikel 14

In het licht van het bovenstaande zijn de bevindingen van de Raad dat België, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal en Finland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt voldoen. De Raad beveelt de Raad in de samenstelling van staatshoofden en regeringsleiders aan te bevestigen dat de genoemde lidstaten voldoen aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt op 1 januari 1999.

AFDELING 3

BEKENDMAKING

Artikel 15

Deze aanbeveling wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Gedaan te Brussel, 1 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

G. BROWN

VERKLARING VAN DE RAAD (ECOFIN) EN DE MINISTERS, IN HET KADER VAN DIE RAAD BIJEEN

uitgegeven op 1 mei 1998

1. Op 1 januari 1999 zal de euro een feit zijn, het eindpunt van een ontwikkeling die culmineerde in de vervulling van de economische voorwaarden voor de geslaagde invoering ervan. De Raad (Ecofin) en de ministers, in het kader van die Raad bijeen, hebben lof voor de grote vooruitgang die in alle lidstaten geboekt is bij de totstandbrenging van prijsstabiliteit en gezondere overheidsfinanciën. Het convergentieproces heeft bijgedragen tot een hoge mate van wisselkoersstabiliteit en historisch lage rentetarieven en aldus tot de heersende betere economische voorwaarden.
 - Wij verbinden ons ertoe om, indien nodig via tijdige corrigerende maatregelen, te bewerkstelligen dat de nationale begrotingsdoelstellingen voor 1998 volledig worden gehaald.
 - De Raad stemt ermee in om de begrotingsvoorstellen van de lidstaten voor 1999 in een vroeg stadium aan het kader en de doelstellingen van het stabiliteits- en groeipact te toetsen.
2. De stap naar de eenheidsmunt betekent een verdere versterking van de voorwaarden voor een krachtige, duurzame en niet-inflatoire groei, die tot meer werkgelegenheid en een hogere levensstandaard leidt. Hij schakelt het wisselkoersrisico tussen de deelnemende lidstaten uit, verlaagt de transactiekosten, brengt een ruimere en meer doeltreffende financiële markt tot stand en vergroot de prijstransparantie en concurrentie. Aldus vormt hij de beslissende stap naar een waarachtig eengemaakte markt.
3. Wij verbinden ons er nadrukkelijk toe het nodige te doen om ten behoeve van al onze burgers het volle profijt uit de economische en monetaire unie en de interne markt te halen. Dat behelst onder meer een nauwere coördinatie van het economisch beleid. Wij zijn ervan overtuigd dat de onverkorte uitvoering van de conclusies van de Europese Raad van Dublin, van Amsterdam en van Luxemburg een solide grondslag vormt voor een permanent hoog niveau van financiële stabiliteit en voor de vlotte werking van de EMU.
 - Met betrekking tot deze eerste twee punten hebben de ministers van de staten die aan de eurozone deelnemen, besloten in de loop van de komende maanden informeel bijeen te komen teneinde overeenkomstig de resolutie van de Europese Raad van Luxemburg een begin te maken met hun toezichtswerkzaamheden.
 - Indien de economische omstandigheden zich beter ontwikkelen dan verwacht, zullen de lidstaten van de gelegenheid gebruikmaken om de begrotingsconsolidatie kracht bij te zetten, met het oog op de verwezenlijking van de in het stabiliteits- en groeipact onderschreven middellangetermijndoelstelling van een overheidsbegroting die vrijwel in evenwicht is of een overschot vertoont.
 - Hoe hoger de schuld/BBP-ratio van de deelnemende lidstaten, hoe groter de inspanningen die zij moeten leveren om daar snel iets aan te doen. Te dien einde moeten er, naast handhaving van het positief primair saldo op een passend niveau overeenkomstig de verbintenissen en doelstellingen van het Stabiliteits- en groeipact, ook maatregelen ter verlaging van de brutoschuld in stelling worden gebracht. Voorts moeten de begrotingen dankzij schuldbehandelingsstrategieën minder kwetsbaar worden gemaakt.
 - Elke minister verbindt zich ertoe uiterlijk eind 1998 nationale stabiliteits- of convergentieprogramma's in te dienen waarin deze belangrijke elementen tot uiting komen.
4. In de komende jaren zal een krachtige, duurzame en niet-inflatoire groei in alle lidstaten op economische convergentie blijven stoelen. Bovendien vormt een gezonde en houdbare situatie op het stuk van de overheidsfinanciën een grondvoorwaarde voor groei en grotere werkgelegenheid. Het stabiliteits- en groeipact is het instrument om dit doel te bewerkstelligen en in de nationale begrotingen meer ruimte te creëren om nieuwe uitdagingen tegemoet te kunnen treden.
5. Overeenkomstig dat Pact zullen wij een aanvang maken met de uitvoering van de verordening over „versterking van het toezicht op begrotingssituaties en het toezicht op en de coördinatie van het economisch beleid” (⁽¹⁾) op 1 juli 1998; hierbij zullen wij als volgt te werk gaan:
 6. De Raad herhaalt dat de verantwoordelijkheid voor de begrotingsconsolidatie bij de lidstaten blijft berusten en dat de Gemeenschap overeenkomstig artikel 104 B, lid 1, van het EG-Verdrag met name geen aansprakelijkheid voor de verbintenissen van de lidstaten draagt en die verbintenissen niet overneemt. Onverminderd de doelstellingen en bepalingen van het Verdrag is overeengekomen dat de Economische en Monetaire Unie als zodanig geen rechtvaardiging voor specifieke financiële overdrachten kan vormen.

(¹) Verordening (EG) nr. 1466/97 van de Raad van 7 juli 1997 (PB L 209 van 2. 8. 1997, blz. 1).

7. Ons streven naar begrotingsconsolidatie zal worden aangevuld met grotere inspanningen ter verbetering van de efficiency van onze economieën, met het doel om tot een nog gunstiger klimaat voor groei, hoge werkgelegenheid, en sociale samenhang te komen. In dit verband zien wij uit naar een bijeenkomst op korte termijn met de sociale partners over de Economische en Monetaire Unie. Samen met de sociale partners en alle andere betrokken partijen zullen wij alle nodige initiatieven ontplooiën om de voorwaarden ter bestrijding van de werkloosheid te scheppen, vooral ten behoeve van jongeren, langdurig werklozen en laaggeschoolden. In de lijn van de conclusies van de Europese Raad van Luxemburg, verbinden wij ons ertoe ons deel bij te dragen in een snelle uitvoering van de nationale werkgelegenheidsplannen die in het licht van de richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid zijn opgesteld. Als bijdrage aan de voorbereiding van de Europese Raad van Cardiff en de daaropvolgende Europese Raden zal de Raad Ecofin deze plannen onder de loep nemen.
8. Wij zullen bijzonder belang toekennen aan een verruiming van de mate waarin groei in nieuwe werkgelegenheid kan worden omgezet. Wij zullen dan ook onder meer het accent leggen op de volgende structurele hervormingen:
- goederen-, arbeids- en kapitaalmarkten moeten doeltreffender worden;
9. De Raad is voornemens om, met volledige eerbiediging van het subsidiariteitsbeginsel, een soepele toetsingsprocedure voor de voortgang van het economische hervormingsproces vast te stellen. Vanaf volgend jaar zal bij de opstelling van de globale richtsnoeren voor het economisch beleid gebruik worden gemaakt van korte voortgangsevaluaties en van plannen van de lidstaten en de Commissie inzake goederen- en kapitaalmarkten, alsmede van de werkgelegenheidsplannen.
- het aanpassingsvermogen van de arbeidsmarkten moet worden vergroot zodat zij een betere afspiegeling van de loon- en productiviteitsontwikkelingen vormen;
 - er moet worden gezorgd voor nationale onderwijs- en opleidingssystemen die efficiënt zijn en relevant voor de werkgelegenheid;
 - er moet naar worden gestreefd het ondernemerschap aan te moedigen, met name door de administratieve belemmeringen weg te nemen waarmee het te kampen heeft;
 - vooral het midden- en kleinbedrijf moet gemakkelijker toegang worden verschaft tot kapitaalmarkten en durfkapitaalmiddelen;
 - het belastingstelsel moet doelmatiger worden en schadelijke belastingconcurrentie moet worden vermeden;
 - alle aspecten van de socialezekerheidsstelsels moeten onder de loep worden genomen in het licht van de vergrijzing van de bevolking.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 3 mei 1998

overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, van het Verdrag

(98/317/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE, bijeen in de samenstelling van staatshoofden en regeringsleiders,

gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 109 J, lid 4,

Gezien het verslag van de Commissie,

Gezien het verslag van het Europees Monetair Instituut,

Gezien de aanbeveling van de Raad van 1 mei 1998,

Gezien het advies van het Europees Parlement ⁽¹⁾,

(1) Overwegende dat, overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, van het Verdrag, de derde fase van de economische en monetaire unie (EMU) begint op 1 januari 1999;

(2) Overwegende dat de Raad, overeenkomstig artikel 109 J, lid 2, van het Verdrag, aan de hand van de door de Commissie en het Europees Monetair Instituut ingediende verslagen over de vooruitgang die door de lidstaten is geboekt bij het nakomen van hun verplichtingen, met het oog op de totstandbrenging van de EMU, op 1 mei 1998 voor iedere lidstaat heeft beoordeeld of hij aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt voldoet en aan de Raad in de samenstelling van staatshoofden en regeringsleiders, de hierna volgende bevindingen heeft aanbevolen:

België

In België is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het Europees Stelsel van centrale banken (ESCB).

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in België over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,4 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor België geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;

— België was de laatste twee jaar aangesloten bij het wisselkoersmechanisme (WKM); in die periode was de Belgische frank (BEF) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft België de bilaterale spilkoers van de BEF niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;

— over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in België gemiddeld 5,7 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

België heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet België aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Duitsland

In Duitsland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Duitsland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,4 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor Duitsland geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Duitsland was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Duitse mark (DEM) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Duitsland de bilaterale spilkoers van de DEM niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Duitsland gemiddeld 5,6 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Duitsland heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

⁽¹⁾ Advies uitgebracht op 2 mei 1998 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad).

Dientengevolge voldoet Duitsland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Griekenland

In Griekenland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Griekenland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 5,2 %, hetgeen hoger is dan de referentiewaarde;
- de Raad heeft op 26 september 1994 bij beschikking vastgesteld dat er in Griekenland een buitensporig overheidstekort bestaat en deze beschikking is niet ingetrokken;
- gedurende de in februari 1998 eindigende periode van twee jaar heeft de valuta van Griekenland niet aan het WKM deelgenomen; in deze periode is de Griekse drachme (GRD) betrekkelijk stabiel geweest ten opzichte van de valuta's van het WKM, maar was zij op sommige tijdstippen wel onderhevig aan spanningen die zijn tegengegaan door verhogingen van de binnenlandse rentetarieven en door interventies op de wisselmarkt; in maart 1998 trad de GRD tot het WKM toe;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Griekenland gemiddeld 9,8 %, hetgeen hoger is dan de referentiewaarde.

Griekenland voldoet aan geen van de in de vier streepjes van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria.

Dientengevolge voldoet Griekenland niet aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Spanje

In Spanje is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Spanje over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;

- voor Spanje geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Spanje was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Spaanse peseta (ESP) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Spanje de bilaterale spilkoers van de ESP niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Spanje gemiddeld 6,3 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Spanje heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Spanje aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Frankrijk

Frankrijk heeft al het nodige gedaan om zijn nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar te maken met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Frankrijk over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,2 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor Frankrijk geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Frankrijk was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Franse frank (FRF) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Frankrijk de bilaterale spilkoers van de FRF niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Frankrijk gemiddeld 5,5 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is.

Frankrijk heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Frankrijk aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Ierland

In Ierland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Ierland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,2 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- tijdens de tweede fase van de EMU gold voor Ierland geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Ierland was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was het Ierse pond (IEP) niet onderhevig aan grote spanningen en is de bilaterale spilkoers van het IEP niet gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat; op 16 maart 1998 werden op verzoek van de Ierse autoriteiten de bilaterale spilkoersen van het IEP tegenover alle andere valuta's van het WKM met 3 % gerevalueerd;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Ierland gemiddeld 6,2 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Ierland heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Ierland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Italië

In Italië is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Italië over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor Italië geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;

- Italië trad in november 1996 weer tot het WKM toe; in de periode van maart 1996 tot en met november 1996 steeg de waarde van de Italiaanse lire (ITL) ten opzichte van de valuta's van het WKM; sinds de ITL opnieuw tot het WKM toetrad, was zij niet aan grote spanningen onderhevig en heeft Italië de bilaterale spilkoers van de ITL niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Italië gemiddeld 6,7 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Italië voldoet aan de in het eerste, het tweede en het vierde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria; wat betreft het in het derde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde criterium heeft de ITL, hoewel zij pas in november 1996 weer tot het WKM toetrad, de laatste twee jaar voldoende stabiliteit vertoond. Om deze redenen heeft Italië een hoge mate van duurzame convergentie bereikt.

Dientengevolge voldoet Italië aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Luxemburg

Luxemburg heeft al het nodige gedaan om zijn nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar te maken met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Luxemburg over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,4 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.
- tijdens de tweede fase van het EMU gold voor Luxemburg geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Luxemburg was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Luxemburgse frank (LUF) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Luxemburg de bilaterale spilkoers van de LUF niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Luxemburg gemiddeld 5,6 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Luxemburg heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Luxemburg aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Nederland

In Nederland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Nederland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor Nederland geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Nederland was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Nederlandse gulden (NLG) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Nederland de bilaterale spilkoers van de NLG niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Nederland gemiddeld 5,5 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Nederland heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Nederland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Oostenrijk

In Oostenrijk is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Oostenrijk over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,1 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;

— voor Oostenrijk geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;

— Oostenrijk was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Oostenrijkse schilling (ATS) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Oostenrijk de bilaterale spilkoers van de ATS niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;

— over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Oostenrijk gemiddeld 5,6 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Oostenrijk heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Oostenrijk aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Portugal

In Portugal is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Portugal over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,8 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor Portugal geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Portugal was de laatste twee jaar aangesloten bij het WKM; in die periode was de Portugese escudo (PTE) niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Portugal de bilaterale spilkoers van de PTE niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover de valuta van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Portugal gemiddeld 6,2 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Portugal heeft een hoge mate van duurzame convergentie bereikt met betrekking tot alle vier de criteria.

Dientengevolge voldoet Portugal aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Finland

In Finland is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Finland over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,3 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde;
- voor Finland geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- Finland is sinds oktober 1996 aangesloten bij het WKM; in de periode van maart 1996 tot en met oktober 1996 steeg de waarde van de Finse mark (FIM) ten opzichte van de valuta's van het WKM; sinds de toetreding tot het WKM was de FIM niet onderhevig aan grote spanningen en heeft Finland de bilaterale spelkoers van de FIM niet op eigen initiatief gedevalueerd tegenover die van een andere lidstaat;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Finland gemiddeld 5,9 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Finland voldoet aan de in het eerste, het tweede en het vierde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria; wat betreft het in het derde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentie criterium, heeft de FIM, hoewel zij pas in oktober 1996 tot het WKM toetrad, de laatste twee jaar voldoende stabiliteit vertoond. Om deze redenen heeft Finland een hoge mate van duurzame convergentie bereikt.

Dientengevolge voldoet Finland aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt.

Zweden

In Zweden is de nationale wetgeving, met inbegrip van de statuten van de nationale centrale bank, niet verenigbaar met de artikelen 107 en 108 van het Verdrag en de statuten van het ESCB.

Met betrekking tot het voldoen aan de in artikel 109 J, lid 1, van het Verdrag genoemde convergentiecriteria:

- de gemiddelde inflatie in Zweden over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg 1,9 %, hetgeen lager dan de referentiewaarde is;

- voor Zweden geldt geen beschikking van de Raad betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort;
- de valuta van Zweden heeft nooit deelgenomen aan het WKM; in de verslagperiode van twee jaar heeft de Zweedse kroon (SEK) schommelingen vertoond ten opzichte van de aan het WKM deelnemende valuta's, wegens onder andere de afwezigheid van een doelstelling voor de wisselkoers;
- over het in januari 1998 eindigende jaar bedroeg de langetermijnrente in Zweden gemiddeld 6,5 %, hetgeen lager is dan de referentiewaarde.

Zweden voldoet aan de in het eerste, het tweede en het vierde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentiecriteria, maar voldoet niet aan het in het derde streepje van artikel 109 J, lid 1, genoemde convergentie criterium.

Dientengevolge voldoet Zweden niet aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt;

- (3) Overwegende dat de Raad in de samenstelling van staatshoofden en regeringsleiders, na voor iedere lidstaat een algemene evaluatie te hebben gemaakt, rekening houdend met bovengenoemde verslagen van de Commissie en het Europees Monetair Instituut, met het advies van het Europees Parlement en met de aanbevelingen van de Raad van 1 mei 1998, van mening is dat België, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal en Finland voldoen aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van de eenheidsmunt;
- (4) Overwegende dat Griekenland en Zweden in dit stadium niet voldoen aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van de eenheidsmunt; dat Griekenland en Zweden derhalve een derogatie hebben zoals omschreven in artikel 109 K van het Verdrag;
- (5) Overwegende dat het Verenigd Koninkrijk, overeenkomstig paragraaf 1 van Protocol nr. 11 bij het Verdrag, de Raad in kennis heeft gesteld van het feit dat het niet voornemens is op 1 januari 1999 over te gaan naar de derde fase van de EMU; dat uit hoofde van deze kennisgeving de paragrafen 4 tot en met 9 van Protocol nr. 11 de bepalingen bevatten die van toepassing zijn op het Verenigd Koninkrijk indien en zolang het niet is overgegaan naar de derde fase;
- (6) Overwegende dat Denemarken, overeenkomstig paragraaf 1 van Protocol nr. 12 bij het Verdrag en het besluit dat de staatshoofden en regeringsleiders in december 1992 in Edinburgh hebben genomen,

de Raad in kennis heeft gesteld van het feit dat het niet zal deelnemen aan de derde fase van de EMU; dat uit hoofde van deze kennisgeving alle artikelen en bepalingen van het Verdrag en de statuten van het ESCB die betrekking hebben op een derogatie, op Denemarken van toepassing zijn;

- (7) Overwegende dat het krachtens bovengenoemde kennisgevingen niet nodig was dat de Raad overeenkomstig artikel 109 J, lid 2, het Verenigd Koninkrijk en Denemarken beoordeelde,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

België, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal en Finland

voldoen aan de nodige voorwaarden voor de aanneming van één munt op 1 januari 1999.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.

Artikel 3

Deze beschikking wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Gedaan te Brussel, 3 mei 1998.

Voor de Raad

De Voorzitter

T. BLAIR

AANBEVELING VAN DE RAAD**van 3 mei 1998****betreffende de benoeming van de president van de Europese Centrale Bank, de vice-president en de andere leden van de directie**

(98/318/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 109 A, lid 2, op artikel 109 L, lid 1, tweede streepje, en op artikel 50 van het protocol betreffende de statuten van het Europees Stelsel van centrale banken en van de Europese Centrale Bank,

BEVEELT AAN om over te gaan tot de benoeming van:

1. De heer Wim DUISENBERG tot president van de Europese Centrale Bank, voor een periode van acht jaar.
2. De heer Christian NOYER tot vice-president van de Europese Centrale Bank voor een periode van vier jaar.
3. De heer Otmar ISSING tot lid van de directie van de Europese Centrale Bank voor een periode van acht jaar.
4. De heer Tommaso PADOA SCHIOPPA tot lid van de directie van de Europese Centrale Bank voor een periode van zeven jaar.
5. De heer Eugenio DOMINGO SOLANS tot lid van de directie van de Europese Centrale Bank voor een periode van zes jaar.
6. Mevrouw Sirkka HÄMÄLÄINEN tot lid van de directie van de Europese Centrale Bank voor een periode van vijf jaar.

Deze aanbeveling wordt, na raadpleging van het Europees Parlement en de Raad van het Europees Monetair Instituut, ter fine van beslissing voorgelegd aan de regeringen op het niveau van de staatshoofden en regeringsleiders van de lidstaten die overgaan tot de aanneming van één munt.

Deze aanbeveling wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Gedaan te Brussel, 3 mei 1998.

*Voor de Raad**De Voorzitter*

G. BROWN